

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.817 van 19 november 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 september 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. RUELENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerd afkomstig uit Garanai bij Ourumiyeh en bent u Iraans staatsburger. Op 14/12/1386 (Iraanse tijdrekening, stemt overeen met 4 maart 2008 in de Gregoriaanse kalender) stapten twee onbekende Koerden met een aktetas in uw wagen die u als taxi gebruikte. Ze vroegen u hen een eindje verder te voeren. Onderweg, rond 20 uur, werd u in uw dorp Garanai bij een politiecontrole aangemaand uw wagen tot stilstand te brengen. Dit was niet naar de zin van uw twee passagiers die u een wapen tegen het hoofd hielden en die u dwongen door te rijden. Enkele ogenblikken later verloor u echter onder invloed van de omstandigheden de controle over het stuur en knalde u in volle vaart tegen een boom. Ondanks uw verwondingen, waaronder een gebroken arm, slaagde u erin in paniek weg te snellen. U hoorde dat er achter u een vuurgevecht ontstond tussen uw passagiers en de politie. U vluchtte tussen de velden naar uw vriend M. (...) die in een nabijgelegen dorpje woonde. Hij bood u onderdak aan. U kon de politie niet inlichten over de ware toedracht van de gebeurtenissen omdat in Iran de Koerden harder aangepakt worden. De volgende dag vroeg u aan de echtgenote van uw vriend, Z. (...), uw moeder over de gebeurtenissen in te lichten. Ze trok naar uw moeder en bracht uw moeder naar uw schuiloord. Daar lichtte u haar in over het accident en de reden

van uw vlucht. Ze wist nog van niets. Wel kon ze vertellen dat het Ettelaat (Ministerie van Informatie) diezelfde morgen omstreeks zes uur binnengevallen was om u te zoeken. Daar u afwezig was, pakten ze uw vader op. Uw moeder bleef overnachten en vertrok toen terug naar huis. Op 17/12/1386 (7 maart 2008) vluchtte u uit Iran en reisde u via Turkije naar België, waar u op 25 maart 2008 asiel aanvraag. U verklaarde niet naar Iran terug te kunnen keren omdat u vreest door het Ettelaat vermoord te worden. Voorts verklaarde u dat het voor u sinds uw komst naar België onmogelijk is om met uw familie contact te leggen, daar u door de Iraanse autoriteiten gezocht wordt en alle communicatiemiddelen gecontroleerd worden. Doordat u met het thuisfront geen contact kan hebben, kan u ook geen (identiteits)documenten uit Iran verkrijgen en op het Commissariaat-generaal neerleggen. Een tweede gevolg van het ontbreken van familiale contacten bestaat erin dat u onder voortdurende zware psychische druk leeft en daarvoor wordt u in België psychologisch ondersteund. Ter staving van uw asielrelaas legde u een medisch-sociale opvolgingsfiche en een medisch attest (d.d.17 juni 2008) neer waaruit blijkt dat u een aantal fracturen en psychische problemen heeft.”

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de Conventie van Genève van 1951 en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.3. De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt :

“Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u omwille van een aantal onverenigbaarheden en incoherenties in uw opeenvolgende verklaringen uw vluchtmotieven niet aannemelijk heeft kunnen maken. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw moeder besepte dat u betrokken was bij het incident dat zich op 14/12/1386 (4 maart 2008) in Garanai afspeelde toen het Ettelaat op 15/12/1386 (5 maart 2008) 's morgens in haar huis binnenviel (CGVS 23/05/2008, p.18). Bij het tweede gehoor beweerde u evenwel dat toen uw moeder op de avond van 15/12/1386 (5 maart 2008) bij u kwam nog van niets wist en dat u haar van uw betrokkenheid bij het incident op de hoogte bracht. Ze wist zelfs niet eens dat er een accident gebeurd was. Ze had wel schoten gehoord, maar ze kon hier niets over vertellen. Ze wist zelfs niet eens of er doden of gewonden waren gevallen. Bij confrontatie hiermee gaf u enkel aan dat het Ettelaat 's morgens langsgekomen was, maar dat ze niet aan uw moeder zeiden waarom ze u zochten (CGVS 18/07/2008, p.4-5). Dit is evenwel geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid, temeer daar het absoluut niet aannemelijk is dat uw moeder noch

van het accident noch van de omstandigheden en de gevolgen ervan op de hoogte was. U verklaarde immers dat uw moeder op zo'n 400 meter van het accident woont in een dorp met slechts 150 families. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat iemand in zo'n klein dorp niet weet of er na een niet alledaags schietincident al dan niet gewonden of doden vielen en onder welke omstandigheden het gebeuren zich afspeelde. Het is evenmin aannemelijk dat een moeder niet weet dat de wagen van haar zoon op 400 meter van haar huis bij een accident betrokken raakte (CGVS 23/05/2008, p.17-18; 18/07/2008, p.5). Deze bevindingen nopen ertoe te besluiten dat de geloofwaardigheid van het door u geschetste incident ernstig op de helling komt te staan.

Voorts dient er op gewezen te worden dat u er niet in geslaagd bent ook maar enig (begin van) bewijs van uw identiteit en uw beweerde problemen in Iran aan te brengen. Tijdens uw opeenvolgende gehoren herhaalde u meermaals dat het voor u onmogelijk was bewijzen te verkrijgen zowel van uw eigen identiteit als van uw problemen omdat u met het thuisfront geen contacten meer onderhoudt. U gaf herhaaldelijk te kennen dat u, ondanks het feit dat u het adres van uw ouders, van uw zus en van uw vriend M. (...) uit het hoofd kende, er ook in de toekomst nooit zou in slagen contact met uw familie of vrienden te leggen. U bent immers doodsbang dat er hen iets zou overkomen en dat de Iraanse autoriteiten zouden te weten komen waar u heden verblijft, doordat volgens u alle communicatiemiddelen, zoals de telefoons en de briefwisseling, door het Ettelaat grondig gecontroleerd worden (CGVS 18/07/2008, p.8-10). Naast het feit dat het voor de Iraanse autoriteiten technisch onmogelijk is om alle communicatiemiddelen te beheersen en te controleren, valt het feit dat u uit angst pertinent weigert met uw familieleden en/of vrienden contact op te nemen absoluut niet te rijmen met de vaststelling dat u na het incident van 14/12/1386 (4 maart 2008) in Iran zelf wél met uw moeder contact durfde op te nemen. Toen was u blijkbaar niet bang dat het Ettelaat uw ouderlijke huis controleerde en aldus uw schuilplaats zou ontdekken. Uw weigering om uw familie en/of vrienden te contacteren uit angst dat hen iets zou overkomen is bovendien maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de vaststelling dat u in Iran, ondanks het feit dat u op de hoogte was van de arrestatie van uw vader, geen enkele poging ondernam om hem vrij te krijgen door u bij de politie aan te geven en de ware toedracht van de gebeurtenissen uit de doeken te doen. U ging er immers van uit dat dit geen zin had omdat de Iraanse autoriteiten uw vader vroeg of laat toch zouden vrijlaten (CGVS 23/05/2008, p.14; p.18). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van uw bewering dat omwille van uw angst contact met Iran onmogelijk is.

Van iemand die een beroep doet op internationale bescherming mag verwacht worden dat hij de onderzoeker ten volle bijstaat bij het vaststellen van de feiten van zijn aanvraag en dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn identiteit en asielrelaas kunnen staven. U hebt echter, zoals hierboven reeds gebleken is, manifest nagelaten dit te doen. Deze bevinding wordt nog extra bevestigd doordat u tijdens het tweede gehoor verklaarde dat het, wat u betreft, niet belangrijk was uw identiteit te staven. In dit verband stelde u immers dat, als u er alsnog in zou slagen uw moeder te contacteren - wat u ten stelligste betwijfelde - , u eerst geld zou vragen om uw fysieke en materiële situatie hier te verbeteren alvorens u hen - in laatste instantie - naar documenten ter staving van uw identiteit zou vragen (CGVS 18/07/2008, p.8). Door dit manifeste gebrek aan wil om uw problemen en uw identiteit te staven wordt de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen bijkomend ondergraven.

De door u neergelegde documenten bevestigen uw fysieke en mentale gezondheidsproblemen. Er dient evenwel met betrekking tot de oorzaken die in deze attesten door de artsen zijn genoteerd, opgemerkt te worden dat dergelijke attesten van een arts die een persoon behandelt een weergave bevatten van een bepaald ziektebeeld dat de arts onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijke attesten geven dan ook geen definitief uitsluitsel over de precieze oorzaak van deze problemen en de omstandigheden waarin zij zijn ontstaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. De Raad stelt vast dat de door de verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid, die het meest wezenlijke element betreft van het door verzoeker voorgehouden relaas van de feiten, steun vindt in het administratief dossier. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De zwaarwegende tegenstrijdigheid die thans wordt vastgesteld is van aard om de geloofwaardigheid van het asielrelaas volledig te ondermijnen.

Betreffende de kennis van verzoekers moeder van het incident van 4 maart 2008 waarbij verzoeker betrokken was en betreffende haar wetenschap van zijn al dan niet betrokkenheid wordt op pagina 18 van het verslag van het verhoor op het Commissariaat-generaal van 23 mei 2008 het volgende genoteerd:

“Wist ze al voor de ettelaat langskwam dat u betrokken was bij dat incident? Neen.

Op het moment dat de ettelaat langkwam, wist ze al/nog niet of het incident gebeurd was? Toen ze zeiden, “we willen O. (...) hebben, zo is ze het te weten gekomen.

Wist ze toen al over het incident toen de ettelaat langkwam? Iedereen wist het. Ze wist niet dat ik er mee te maken had.”

Uit dit verslag kan enkel in redelijkheid worden geconcludeerd dat verzoekers moeder net als iedereen afwist van het incident van 4 maart 2008 doch pas op het ogenblik van het langskomen van de Ettelaat in de ochtend van 5 maart 2008 besepte dat haar zoon er iets mee te maken had.

Bij het tweede verhoor op het Commissariaat-generaal van 18 juli 2008 houdt verzoeker dienaangaande evenwel een andere versie voor die, zoals geakteerd op pagina 4 en 5 van het verhoorverslag, luidt als volgt:

“Wanneer heeft u moeder het incident vernomen? 14^e heb ik het probleem tegengekomen, en de 15^e, 's avonds hebben ze haar op de hoogte gebracht.

Voor de 15^e 's avonds was ze van niets op de hoogte? Neen, mijn moeder niet.

Hoe komt dat, dat ze van niets wist voor de 15^e 's avonds? Hoe moest ze dat weten...

Op die avond, toen Z. (...) bij haar kwam, viel ze volledig uit de lucht en wist ze van niets? Ze heeft gewoon gezegd dat ik met haar wilde spreken en ze heeft haar meegenomen.

En dan kwam ze bij uw vriend thuis en u vertelde wat er gebeurd was en daar viel ze volledig uit de lucht? Ja, dat klopt ja.

Toen u het haar vertelde, wist ze nog van niets? Ze was van niets op de hoogte voor ik het haar gezegd heb.”

Verder verklaart betrokkene bij dit tweede verhoor dat zijn moeder voor de avond van 5 maart 2008 (15^e in de Perzische kalender) niet op de hoogte was van het accident, dat ze wel schoten had gehoord en hem niets heeft verteld over eventuele doden en/of gewonden.

Verzoekers voorgehouden versie bij het tweede verhoor dat zijn moeder pas op de avond van de 15^e (5 maart 2008) ten huize van zijn vriend waar hij ondergedoken zat iets vernam van het incident nadat de echtgenote van zijn vriend haar enkel thuis was gaan afhalen voor een gesprek met haar zoon en aldaar volledig uit de lucht viel is flagrant in strijd met het bij het eerste verhoor voorgehouden relaas dat verzoekers moeder op het ogenblik van het langskomen van de Ettelaat reeds net als iedereen in kennis was van wat zich de avond voordien op 4 maart 2008 had afgespeeld en dat zij door het gezocht worden van haar zoon door de Ettelaat hem aan deze gebeurtenis linkte. Op basis van deze gegevens die zoals aangetoond steun vinden in het administratief dossier komt de verwerende partij op correcte wijze en terecht tot het besluit dat ingevolge de incoherentie betreffende het meest wezenlijke element van het door verzoeker voorgehouden relaas van de feiten, meer in het bijzonder de gebeurtenis van 4 maart 2008, aan dit relaas geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker poogt deze tegenstrijdigheid te weerleggen door in zijn verzoekschrift te verwijzen naar de door zijn advocaat eigenhandig gemaakte verslagen van beide voormelde verhoren op het Commissariaat-generaal waarbij verzoeker telkenmale zou hebben gesteld dat zijn

moeder wel van het incident kan gehoord hebben doch niet wist dat hij erbij betrokken was. De Raad wijst erop dat de verhoorverslagen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel door een onpartijdige ambtenaar zijn opgesteld en als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit bieden. Het is dan ook volkomen normaal dat bij betwisting omtrent de precieze draagwijdte van de verklaringen van de vreemdeling aan deze verklaringen de voorkeur wordt gegeven boven de notities van de raadsman van de betrokkene (RvS 4 maart 2008, nr. 180.432). Verzoeker toont niet aan dat de vastgestelde tegenstrijdigheid geen steun vindt in het administratief dossier.

Waar verzoeker opwerpt dat zijn voertuig bij het incident van 4 maart 2008 mogelijks onmiddellijk door de politie of de Ettelaat was verwijderd, merkt de Raad op dat het al dan niet verwijderen van zijn wagen geen invloed heeft op de voormelde vaststelling van tegenstrijdigheid daar deze vaststelling steunt op andere feitelijke gegevens waarbij het verwijderen van verzoekers voertuig ter zake niet dienend is.

2.4.2. Betreffende de motivering van verwerende partij dat verzoekers manifest gebrek aan wil om zijn voorgehouden problemen en zijn identiteit met enig begin van bewijs te staven de geloofwaardigheid van zijn geschetste problemen verder ondergraaft, herhaalt verzoeker dat wanneer hij contact zou kunnen leggen met zijn familie hij eerst zijn andere noden zou uiten vooraleer te spreken over bewijzen van zijn identiteit. Verzoeker betoogt verder dat hij uit een welstellende familie komt en hij gefrustreerd is over het leven dat hij op dit ogenblik verplicht is te leiden in België. De Raad wijst erop dat dergelijke beweringen enkel het door de verwerende partij vastgestelde gebrek aan wil tot staving bevestigen.

Verzoekers opmerking dat de Ettelaat alle briefwisseling en telefoonverkeer controleert waardoor hij angst heeft zijn familie te contacteren en dat het contacteren van zijn moeder vanuit zijn onderduikadres bij zijn vriend wel te rijmen valt met zijn vrees voor de controle van de Ettelaat daar niet hij maar de echtgenote van zijn vriend contact opnam met zijn moeder die hem pas 's avonds op dit adres vervoegde, kan door de Raad niet worden gevolgd. Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift bij zijn vlucht zijn identiteitspapieren in zijn wagen te hebben achtergelaten waardoor de Ettelaat zeer snel bij hem thuis een inval kon uitvoeren. Uit het voorgehouden relaas van de feiten blijkt dat de Ettelaat inderdaad reeds de volgende ochtend op 5 maart 2008 in zijn ouderlijk huis naar hem op zoek was en, zoals reeds vermeld, blijkt uit het eerste verhoor op het Commissariaat-generaal dat verzoekers moeder het gezocht worden van haar zoon linkte aan het incident waarvan ook zij net als iedereen in het dorp in kennis van was. De huidige vrees van verzoeker voor de controle van de Ettelaat bij contactneming met zijn familie valt rekening houdende met voormelde gegevens onmogelijk te rijmen met het bijzonder groot risico dat verzoeker nam door via de echtgenote van zijn vriend zijn moeder, die op dat ogenblik reeds bezoek had gekregen van de Ettelaat en die de link met het incident van de dag voordien had gemaakt, naar zijn onderduikadres te brengen. Gezien deze omstandigheid kan uit de houding van verzoeker en van diens moeder en de manifest weigering van verzoeker zijn familie vanuit België omwille van de vrees voor controle door de Ettelaat de verwerende partij terecht concluderen dat deze bevindingen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder ondergraven.

De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zijn voorgehouden relaas minstens met een begin van bewijs te staven. Verzoekers in zijn verzoekschrift aangehaalde poging dat hij in België op zoek ging naar Koerden via welke hij zou proberen het thuisland te contacteren, hetgeen resulteerde in het leren kennen van één Koerd die dan nog uit Irak afkomstig bleek te zijn, kan

in redelijkheid niet als een gedegen poging worden aanzien. Verzoeker kan door de loutere bewering dat het moeilijk is om documenten te bekomen in Iran de vaststelling dat hij niet tegemoetkomt aan de bewijslast niet ongedaan maken. Het niet voorliggen van enig begin van bewijs is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.4.3. In de mate dat verzoeker opnieuw verwijst naar het door hem voorgehouden relaas van feiten wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Het middel is ongegrond.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekers asielrelaas als ongeloofwaardig moet worden afgedaan. In zoverre hij zich op de elementen van dit relaas baseert, kan aan verzoeker dan ook geen subsidiaire bescherming worden verleend omdat hij niet heeft aangetoond dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Ook het gegeven dat er voor Koerden in Noord-Iran sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waardoor er in hoofde van verzoeker een reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van voormelde wet aanwezig is, wordt door verzoeker op geen enkele wijze aangetoond.

2.6. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die alsnog een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de dezelfde wet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 november 2008 door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

J. BIEBAUT.